

почнаха репетициите. През този сезон играехме заедно в "Член 223", "Мелиснерът", "Мончови ханове", "Делба", "Боряна" и др. Ванцаров играеше като голем артист. Понякога тежа се вживяваме в ролята си, че забравяше, че е на сцената. Помня в "Делба", в ролята на в една от сцените той така се превърна от артист в истински герой и така се забрави, че започна да стиска ръцете ми при репликата, че аз едвам издържам, за да не извикам от болка. Режисьор на трупата беше Кирил Силяновски. И сега си спомням как те двамата дълго обсъждаха коя пиеса да поставят. И често Силян-овски се съгласяваше с Ванцаров. А след две-три пиеси, като се видя неговата подготовка, стегли режисьорското място, но играеше в пиесите.

Спомням си и такива случаи - под дрехите на детето, които днесях за обличане, понякога Ванцаров поставяше някакви книги и вестници. Отначало аз не обрънях внимание на това, но един път той сериозно ми се скъря, че съм си взела багажа, без да се облека и че съм оставила неговия пакет на открито. Едва тогава разбрах, че тези материали не са много за пред хора. Така постепенно взех да разбирам, че той върши и някаква друга работа. Имало е случаи по време на представлението, след прибирането му зад сцената, той да изчезне така както е гримиран и да се върне задъхан, за да излезе пак на сцената и продължи играта. Това аз забелязвах, защото ролята ми бяха такива, че повече заедно играехме, представявахме една двойка. Помня един път много страх побрах. Мъжът ми беше нощна смена, и когато се готвех да си лягам, Кольо дойде у нас и ми каза да взема ядене и зареса вечеря на Христо. Аз се изненадах, възразих му, че няма нужда да носи храна, защото той е вечерял и наред нас къде ще се лутам из тъмнищата. Но Ванцаров настояваше, накрая ми каза, че той ще върви след мене на известно разстояние, да не се страхувам, но да гледам добре около помар-